

HỒI 22

ĐÊM KHUYA DO THÁM

Hùng Miêu Nhi cho xe chạy lại một lần nữa. Chuyến này thì tốc độ khá đúng.

Chu Thất Thất đếm riết đến số chín mươi rồi vụt la lên:

- Bên phải, tới một đôi rồi quẹo trái.

Hùng Miêu Nhi dòm tới trước, quả có ngã rẽ liền cho ngựa quẹo qua.

Chu Thất Thất lại bắt đầu đếm. Xe chạy theo đường quan tiếp tục... nàng lại bảo quẹo phải. Quả nhiên có ngã rẽ bên phải. Đi một hồi nàng la quẹo trái thì đúng là có đường quẹo trái. Tuy có xê xích chút ít nhưng Hùng Miêu Nhi cũng thấy thật là đáng phục tài:

- Quả là nhớ giỏi quá.

Chu Thất Thất lăm bằm một hồi nữa và vụt kêu:

- Đến rồi. Đến đây nè.

Hùng Miêu Nhi ghì cương lại ngỡ ngác hỏi:

- Đến đâu???

Chu Thất Thất mở bừng mắt ra, thấy trước mắt đúng là con đường có cấp đá dốc lên, hai bên tường đứng thẳng, trước mặt hai cánh cửa sơn đỏ chói, đèn đuốc sáng ngời và hai bên quả có đường xe xéo đủ cỡ xe qua...

Chu Thất Thất chỉ công đỏ:

- Đó, vào ngay đó.

Hùng Miêu Nhi hơi biến sắc:

- Ngay cửa đó?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Đúng, ngay đó.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Tôi sợ cô lại làm nữa.

Chu Thất Thất gắt nhỏ:

- Không mà, làm sao được. Không bao giờ làm được.

Hùng Miêu Nhi gằn giọng:

- Tôi nói nhất định làm. Chỗ này tôi có đến rồi.

Chu Thất Thất mở to đôi mắt:

- Anh biết à? Có phải của Vương Lâm Hoa không?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Chỗ này Vương Lâm Hoa tuy có đến, nhưng không phải sản nghiệp của hắn.

Chu Thất Thất gặng lại:

- Thế thì đây là đâu?

Hùng Miêu Nhi mỉm cười lắc đầu:

- Không thể nói được... không nói được...

Chu Thất Thất gặt lớn:

- Sao không nói được? Nói đi... nói mau đi.

Cau mày một phút khá lâu, Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Được rồi, tôi nói nhưng sợ cô... đỏ mặt.

Chu Thất Thất trề miệng:

- Đỏ mặt? Còn lâu.

Hùng Miêu Nhi gật đầu thấp giọng:

- Được rồi, muốn biết thì tôi cho biết: đây là kỹ viện, những cô gái bên trong toàn là kỹ nữ.

Chu Thất Thất đỏ mặt cúi đầu...

Nàng vân vê tà áo một lúc khá lâu và vụt ngẩng đầu lên trừng mắt:

- Kỹ viện? Đây sao lại là kỹ viện? Ngươi gạt ta.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Nếu cô nương không tin, cứ vào đó thì biết.

Chu Thất Thất nặng mặt:

- Đi thì đi chứ, ta sợ à?

Nàng nói và hăm hăm đi vô, tới cửa sửa soạn đưa tay gõ, nhưng lại vụt chạy trở

ra...

Hùng Miêu Nhi ngó nàng cứ chúm chím nhưng không nói.

Chu Thất Thất lầm bầm:

- Kỹ viện, đúng, trong này đúng là kỹ viện. Số “Bạch Vân mục nữ” đều là kỹ nữ... chúng lấy chiêu bài kỹ viện để che dấu hành vi. Khá, thật là thông minh. Không ai có thể nghĩ tới điều này. Kể cả bọn bình thời nhe nanh múa vuốt tự xưng là võ lâm anh hùng lại bị bọn kỹ nữ bắt nhốt vào kỹ viện.

Hùng Miêu Nhi vẫn làm thỉnh, nhưng chân mày hấn cau lại thật sâu, nụ cười cũng tắt...

Chu Thất Thất nắm áo hấn giật giật và nhỏ giọng:

- Bất luận như thế nào, đã đến đây thì phải vào điều tra cho rõ .

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Đúng thế, cô nương vào đi.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Ngươi ... ta đi vào một mình?

Hùng Miêu Nhi chớp chớp mắt:

- Chứ tôi phải cùng đi với cô nương sao?

Chu Thất Thất nghiêng răng:

- Được, ngươi muốn ta năn nỉ ngươi phải không? Đừng, đừng có hòng. Ta đã vào một mình rồi, ta há lại sợ ư?

Tuy ngoài miệng nói không sợ, nhưng trong bụng vẫn hơi ớn ớn. Tình trạng dưới địa đạo hôm nào... Người thiếu phụ đẹp và võ công siêu việt, mà thủ đoạn lại rất ác, rất độc...

Tất cả chuyện đó làm cho nàng nghĩ đến là đã lạnh thấu xương sống... Nàng đi lại gần chân tường, ngó lên đầu tường rồi quay mặt ngó Hùng Miêu Nhi ...

Hùng Miêu Nhi chấp tay sau đít ngó nàng mỉm cười ...

Chu Thất Thất không dẫn được nữa, rít lên:

- Ngươi ... ngươi ...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Tôi sao?

Chu Thất Thất gặng lại:

- Ngươi không vào hả?

Hùng Miêu Nhi cười:

- Nơi này tôi muốn vào thì phải vào buổi đầu hôm, trong mình phải mang theo nhiều bạc, đồng đạc bước vô, chứ đâu có lối trèo tường giữa khuya thế này?

Chu Thất Thất cắn răng nhìn sững hẳn một lúc, rồi nàng vụt phóng mình nhảy qua đầu tường.

Định trêu cho Chu Thất Thất tức một lúc chơi, không dè nàng lại quyết định đi vào như thế, làm cho Hùng Miêu Nhi hoảng hốt nhún chân lao vút theo sau...

Chân vừa chấm đất, Hùng Miêu Nhi thấy Chu Thất Thất đứng sát góc tường trong, nhường nhường mắt ngó hẳn mỉm cười:

- Tôi biết anh không bao giờ yên tâm để tôi một mình đi.

Vừa tức vừa cười, Hùng Miêu Nhi lắc lắc đầu:

- Được rồi, được rồi... tôi phục cô luôn .

Chu Thất Thất thào giọng:

- Đã phục thì phải nghe lời tôi nghe .

Hùng Miêu Nhi nghiêm giọng:

- Chỗ này nếu đúng như cô nói thì quả là chốn long đàm hổ huyết, bất cứ chỗ nào cũng có thể có cạm bẫy mai phục .

Chu Thất Thất gật đầu:

- Đúng thế .

Hùng Miêu Nhi thấp giọng hơn nữa:

- Vào đây chúng ta phải lưu ý từng chút, nếu sơ sẩy tôi và cô hết có hy vọng trở về và cũng không mong sống sót .

Chu Thất Thất gật đầu:

- Tôi biết... hãy theo tôi .

Vừa nói nàng vừa xông ra trước ...

Cứ theo cung cách nghi trang, thì đêm về ở đây phải là đèn đuốc sáng choang, đàn ca rộn rịp, thế nhưng khi hai người vào thì trái lại, bốn bên vắng ngắt, không có một chút ánh sáng...

Tuyết đóng trên mái ngói trên tàng cây làm cho đêm đen sáng được một phần, Chu Thất Thất ngồi xuống rồi đứng lên quan sát cảnh vật. Nhưng trời mù mờ quá, nàng không nhận được chỗ nào là chỗ đã có đi qua.

Hùng Miêu Nhi theo sát bên nàng, nói nhỏ:

- Coi chừng dấu chân để lại trên tuyết nhe .

Chu Thất Thất phẩy phẩy tay:

- Biết rồi... biết rồi...

Hùng Miêu Nhi vẫn giật giật áo nàng:

- Dầu gì, làm ăn trộm thì cô không bằng tôi đâu. Để tôi đi trước cho .

Nói không đợi Chu Thất Thất trả lời, hấn lướt luôn lên đi trước ...

Hai người, kẻ trước người sau, dựa theo bóng tối tàng cây lần ra phía sau vườn. Không nghe một tiếng người, cũng không thấy vẻ gì gọi là có cạm bẫy mai phục cả.

Nhưng đó là sự im lặng đáng sợ. Sự im lặng của một con hổ thu mình...

Chu Thất Thất nghe tim đập thình thịch, càng lúc càng nhanh...

Chợt chân dẫm phải một vật mềm mềm, đang lúc sẵn sợ trong bụng, Chu Thất Thất rú lên...

Cũng may, Hùng Miêu Nhi quay lại kịp bụm miệng nàng và khẽ gắt:

- Cái gì vậy?

Chu Thất Thất chỉ chỉ tay xuống đất...

Hùng Miêu Nhi dòm kỹ, thấy dưới tàng cây rậm tối, hai gã đại hán áo đen đang nằm trên mặt tuyết, không biết sống hay chết .

Chu Thất Thất và Hùng Miêu Nhi giật mình thụt lui...

Hai gã đại hán vẫn cứ nằm im rờ...

Chu Thất Thất hỏi nhỏ:

- Chẳng lẽ... chết cả rồi?

Nhóng thêm một chút nữa, Hùng Miêu Nhi khom mình xuống dò xét... lật qua lật lại hai người lạnh ngắt, mắt trợn trừng trừng. Tuy tay chân lạnh, nhưng hơi thở vẫn còn thoi thóp và ngực hầy còn âm ẩm...

Xem kỹ một lúc, Hùng Miêu Nhi nói:

- Họ bị điểm huyết.

Hai tay Chu Thất Thất nắm chặt, giọng nàng vẫn còn run:

- Cách ăn mặc bầy đúng là họ là bọn ác nô trong nhà này, họ ở đây tức là giữ việc canh phòng...

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu.

Chu Thất Thất lại hỏi:

- Nhưng... họ bị ai điểm huyết?

Hùng Miêu Nhi gất nhỏ:

- Hỏi kỳ cục, tôi làm sao biết được?

Chu Thất Thất nói:

- Hay là ta giải huyết cho họ rồi hỏi họ xem?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Kẻ hạ thủ này chẳng những nội lực thâm hậu mà cách điếm huyết cũng lạ kỳ lắm. Đây là độc môn công phu, phải là người điếm giải chứ không ai giải được.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Ai... ai vậy cà?

Hùng Miêu Nhi mím môi:

- Tình huống này thì nhất định có vị cao nhân nào đã đến trước mình. Hành tung của mình có lẽ người này đã biết...

Chu Thất Thất hỏi:

- Bây giờ làm sao?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Hay hơn hết là về rồi tính sau.

Suy nghĩ một giây, Chu Thất Thất nói:

- Trở về à? Đã đến đây sao lại trở về? Cho dù có người đến trước, mà họ đã điếm huyết bọn nay thì tự nhiên họ là người phía mình rồi. Như vậy... mình tự nhiên có một người giúp đỡ... Cứ ở lại điều tra cho rõ...

Thấy nàng nói có lý, Hùng Miêu Nhi gật gù đầu ...

Hai người lại đi tới, bây giờ thì họ cẩn thận từng bước một.

Đi một khoảng nữa, thấy khu rừng trúc... Và trong đó có ánh sáng đèn dọi ra...

Chu Thất Thất kéo chéo áo Hùng Miêu Nhi:

- Đây nè, rừng trúc này tôi đã có vô rồi. Cứ việc đi tới đi...

Hùng Miêu Nhi biết không cách nào hơn, đành phải theo nàng ...

Họ lần tới ba gian nhà trang nhã, ánh đèn theo những khung cửa sổ hắt ra sáng chói...

Tính hiếu kỳ nổi lên, Hùng Miêu Nhi kéo Chu Thất Thất lần tới cửa sổ lắng nghe...

Một lúc lâu chợt nghe có tiếng động nho nhỏ, có tiếng rên yếu ớt của đàn bà. Tiếng rên kéo dài...

Chu Thất Thất nói vào tai Hùng Miêu Nhi:

- Hồng chừng có Bạch Vân mục nữ nào phạm lỗi bị họ hành hạ...

Nhưng ... lạ lắm, không phải giống tiếng rên của người bị hành hạ lúc đau đớn...

Và cùng lúc đó, có tiếng thở của đàn ông...

Hùng Miêu Nhi đổi sắc...

Hắn kéo tay áo Chu Thất Thất và ra đầu bao đi...

Chu Thất Thất giật tay, khoát khoát...

Lại có tiếng thì thầm bên trong. Tiếng thì thầm của đôi trai gái...

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất mọp sát xuống lắng nghe, họ không hay rằng sau đó có một bóng người từ trong nhà thoáng vụt ra cửa sổ.

Sau cùng, hai người lại lắng nghe tiếng động và lần lần ra ngoài.

Chu Thất Thất đứng thẳng lên căn môi:

- Thật là người không biết xấu hổ... quân vô lại...

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nhưng gặp việc này nó xác nhận cho mình thấy ở đây không có gì lạ cả. Nếu có gì thì sao lại xảy ra vụ kỹ nữ tình tự với khách mua hoa hồi này?

Chu Thất Thất hơi ngượng:

- Làm sao biết chắc được?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nghe thì biết chứ sao lại không? Tôi đâu có lạ gì cảnh đó nữa...

Hắn ngó Chu Thất Thất và vụt hỏi:

- Cái gì trên tóc cô vậy?

Chu Thất Thất nói:

- Cái gì đâu???

Chu Thất Thất nhìn Hùng Miêu Nhi rồi cũng kêu lên:

- Trên đầu anh kia.

Hai người giật mình đưa tay lên đầu...

Không biết bao giờ và không biết ai đã dùng cành cây nhỏ dương qua dương lại như hai cái mũ chụp lên đầu hai người, trên mỗi cái lại gắn một mảnh giấy...

Hùng Miêu Nhi giật mảnh giấy trên đầu mình thấy viết mấy chữ: “Đế vương... ngu”. Đầu Chu Thất Thất thì lại viết: “Hoàng hậu... ngu”.

Hai người nhìn nhau ngơ ngác...

Ai đã làm việc đó? Và đã làm bao giờ?

Chu Thất Thất thì chẳng nói chi, chứ như Hùng Miêu Nhi mà người ta tròng vật đó vào đầu bao giờ mà không biết thì quả là kinh dị.

Chu Thất Thất tức tối:

- Quân khốn nạn, cái gì mà đế vương ngu, cái gì mà hoàng hậu ngu... Tôi bắt được tên đó tôi xả hẳn ra từng mảnh...

Hùng Miêu Nhi cười gượng:

- Người ta trông lên đầu bao giờ cũng không hay mà nói chuyện xa xác người ta được. Cứ theo điệu này nếu có gặp cũng không đụng được tới chéo áo hẳn nữa là...

Chu Thất Thất cũng cảm thấy ơn ớn...

Bằng vào khinh công như thế, bằng vào thủ pháp như thế, võ công của người ấy giỏi gấp trăm ngàn lần đối với nàng... cũng may, đó chỉ là trò đùa, chứ giá như thay vào đó bằng một mũi phi tiêu có tâm độc thì kẻ như hai người đều toi mạng...

Hùng Miêu Nhi cũng hơi sợ:

- Người này chắc là người đã điếm huyết hai gã đại hán áo đeo hồi này. Nhưng hẳn... là ai? Ai mà võ công lại cao đến mức đó chứ?

Chu Thất Thất rần giọng:

- Bất luận là ai, chúng ta cứ...

Hùng Miêu Nhi khoát tay:

- Thôi, về đi.

Chu Thất Thất nguýt dài:

- Về, về... nguoi thì chỉ biết có cái về không.

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- Cái con người đó đối với mình tự nhiên là không có ác ý, nếu không thì đã giết mình như lấy đồ trong túi. Và người ta làm như thế có nghĩa cảnh cáo mình không nên nán lại đây nữa.

Chu Thất Thất hỏi:

- Tại sao? Tại sao vậy?

Hùng Miêu Nhi dòm xung quanh, nói nhỏ:

- Trong vùng tối âm u này, chắc chắn có nhiều bầy rập, chỉ tại mình không thấy. Người ấy sợ mình ngộ nạn nên có ý bảo về.

Chu Thất Thất xì một tiếng nho nhỏ:

- Biểu về là về à? Tại sao phải nghe lời hẳn chứ?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Dầu gì đi nữa, người ta cũng có ý tốt mà.

Chu Thất Thất lại xì:

- Tôi không cần hẳn tốt. Tôi cần phải điều tra cho rõ trắng đen.

Rồi không chờ ý Hùng Miêu Nhi, nàng bỏ đi tới trước...

Xông xáo giang hồ bao nhiêu lâu, Hùng Miêu Nhi nổi tiếng là tay kỳ cục, bất cứ ai hẳn cũng không sợ. Ai cũng bảo hẳn là kẻ cứng đầu to gan. Thế mà bây giờ gặp Chu Thất Thất lại cứng đầu to gan hơn nữa. Hẳn nhìn theo nàng lắc đầu và đành lẽo đẽo theo sau...

Hai người lại rón rén bước đi...

Thình lình một hồi chuông đổ nghe lạnh lạnh. Tiếng chuông giữa đêm vắng vẻ, lọt vào tai những kẻ rình mò y như giọng thét của tử thần...

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất chưa biết đối phó ra sao thì ánh lửa đã nhoáng lên trước mặt...

Không dám đi tới mà cũng không dám thụt lui, cả hai đang lính quýnh thì nơi ánh lửa có tiếng thét lớn: - Ai?

- Bắt trộm mau...

Hùng Miêu Nhi tái mặt kêu lên:

- Nguy rồi... lui lại...

Hắn nói chưa trọn câu thì một bóng đen to lớn từ nơi có ánh lửa lao tới nhanh như tên bắn...

Thân pháp của người ấy lạ quá, Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất vừa thấy bóng, hẳn đã sát tới trước mặt...

Hai người ngằm vận lực, nhưng chợt nghe người ấy gắt nhỏ:

- Theo ta, mau.

Ngay lúc ấy, ánh lửa, tiếng chân người, tiếng quát tháo đã dậy lên. Tiếng động bốn bên gom vào chỗ Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất ...

Không còn lui tới gì được nữa, Chu Thất Thất và Hùng Miêu Nhi đành phải theo người lạ mặt rẽ sang bên trái, cũng may phía đó không có ai, cả hai người phóng riết tới chân tường và phóng mình vọt ra ngoài...

Chân vừa chạm đất, bóng người lại mặt cũng mất luôn.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Đồ ngu, đồ chết bầm... Hẳn làm lộ tung tích rồi hẳn làm lây luôn tới mình... Hẳn ngu mà hẳn bảo mình ngu.

Hùng Miêu Nhi trầm ngâm:

- Biết đâu hẳn cố ý làm như thế.

Chu Thất Thất lườm mắt:

- Xi, hấn cố ý để lộ tung tích? Hứ, bộ điên?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Hấn cảnh cáo mình mà mình không chịu ra thì chỉ còn cách đó làm lộ để mình phải đi ra chứ sao?

Chu Thất Thất vùng vằng:

- Mắc mớ gì hấn? Đồ phá đám.

Hai người vừa nói vừa chạy ra theo con đường lát đá dọc theo hông tường...

Nhưng chỉ một khoảng, Chu Thất Thất vùng đứng lại ...

Hùng Miêu Nhi trở mắt:

- Làm gì nữa?

Chu Thất Thất nói:

- Tôi muốn trở lại xem thử...

Hai mắt Hùng Miêu Nhi tròn xoe:

- Trời đất, điên rồi hả?

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Tôi không có điên mà trái lại còn sáng suốt bằng mười anh. Này nhé, bắt không được trộm, tự nhiên họ vô phòng họ ngủ, tại sao mình không trở lại xem?

Hùng Miêu Nhi vò đầu bứt tóc thở ra:

- Trời ơi là trời. Cô nương thông minh của tôi ơi, qua một lần có biến, người ta càng cảnh giác, người ta sẽ bố phòng cẩn mật gấp mười lần trước, chứ không phải người ta sẽ ngủ khò như cô nghĩ vậy đâu cô ơi.

Chu Thất Thất cắn môi:

- Lý thì như thế, nhưng bây giờ tôi càng thấy rõ đây là sào huyệt ma quái, không trở lại xem, tôi không yên lòng được.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Tại sao cô đoán chắc thế?

Chu Thất Thất nói:

- Tôi hỏi anh, trong một kỹ viện như muôn ngàn kỹ viện thông thường khác, làm gì có chuyện đại hán phòng vệ tuần du như thế? Và người lạ mặt cứ thúc giục cho mình trở ra, tức nhiên hấn đã thấy nguy cơ bao phục bốn bên. Vậy thì, tôi hỏi anh, một cái kỹ viện thông thường có phải thế không?

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu tặc lưỡi:

- Thôi, tôi nói không lại cô.

Chu Thất Thất nói:

- Nói không lại thì phải nghe theo tôi.

Hùng Miêu Nhi đâm cẩu:

- Được rồi, muốn trở lại thì trở.

Chu Thất Thất mừng quá:

- Thật hả?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Thật chứ giả làm sao. Nhưng không phải ngay đêm nay, bây giờ trở về, ngày mai bàn kế cho kỹ, nhất định ta sẽ lột được cái bộ mặt thực của cái kỹ viện kì cục này.

Trầm ngâm một lúc, Chu Thất Thất hỏi:

- Anh nói chắc không?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Như đinh đóng cột.

Chu Thất Thất gật đầu:

- Được rồi, ngày mai bàn thật nghe.

Hai người trở về đến nhà Âu Dương Hiú thì người trong nhà đã ngủ cả. Hình như không ai biết chuyện hai người bỏ nhà giữa đêm.

Suốt hơn nửa đêm mệt mỏi, Chu Thất Thất trở về phòng ngủ thẳng một giấc, mở mắt ra thì trời đã sáng bết.

Nàng ngồi dậy vươn vai, và như nghĩ ra điều gì, vội chạy sang phòng Trầm Lăng.

Phòng Trầm Lăng hãy còn đóng cửa, nàng định gõ, nhưng lại thôi. Nàng áp tai vào phòng nghe ngóng...

Bên trong tiếng thở của Trầm Lăng đều đều...

Chợt sau lưng có tiếng:

- Cô nương dậy sớm ...

Chu Thất Thất giật mình quay lại thấy Bạch Phi Phi ...

Bị bắt gặp áp tai vào phòng đàn ông, Chu Thất Thất hơi thẹn và cũng hơi giận, nhưng nàng dần kịp và mỉm cười:

- Đêm hôm có ngủ ngon không?

Đã suốt hai ngày, y như đụng tới Chu Thất Thất là nàng nổi giận, bây giờ bỗng nhiên lại vui vẻ, Bạch Phi Phi mừng nhưng vẫn sợ, nàng cúi đầu đáp nhỏ:

- Đa tạ cô nương, tôi... ngủ được ạ.

Chu Thất Thất nói:

- Ngẩng mặt lên coi.

Bạch Phi Phi dạ rồi e dè ngược mặt...

Trời đã sáng tỏ, ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chói lên khuôn mặt tươi nhuận của Bạch Phi Phi, Chu Thất Thất dòm thấy cả những sợi lông tơ trên da mặt non mướt của nàng.

Chu Thất Thất gật đầu:

- Đúng là thiên hương quốc sắc, chính ta thấy còn phải mê hương chi đám đàn ông.

Bạch Phi Phi phát run, vì sợ Chu Thất Thất phát ghen nên nàng lật đật nói:

- Cô nương mà dạy thế, chứ em làm sao bì lại cô nương. ...

Chu Thất Thất cười:

- Đừng có nói giọng khách sáo... Và cũng đừng có dối tôi nhé.

Bạch Phi Phi hết hồn:

- Em đâu dám dối cô nương.

Chu Thất Thất dịu giọng:

- Không dối hả? Được rồi, tôi hỏi nhé, ngủ được ngon mà sao hai mắt đỏ mọng lên như thế?

Bạch Phi Phi đỏ mặt ấp úp:

- Em... em...

Sợ bị Chu Thất Thất giận, Bạch Phi Phi định tìm cách nói nhưng lại nói không ra tiếng...

Chu Thất Thất mỉm cười:

- Như vậy là cô không ngủ được. Tôi hỏi nha, phòng cô sát phòng Trâm công tử, cô có biết Trâm công tử đêm hôm có đi đâu không?

Hơi yên lòng, Bạch Phi Phi đáp nhỏ:

- Em nghe Trâm công tử trở về phòng thì y như đã say quá rồi, vừa nghe ngã người lên giường là đã có tiếng ngáy. Bên phòng em cũng nghe nữa mà.

Chu Thất Thất khẽ cau mày nói làm thâm:

- Như thế thì không phải hẳn ...

Chợt nghe sau lưng có tiếng tiếp theo:

- Không phải ai?

Không biết bao giờ, Trâm Lăng đã đứng ngay nơi cửa mỉm miệng cười.

Chu Thất Thất đỏ mặt ngập ngừng:

- À... a... không có gì.

Nàng thấy Trầm Lãng, cũng y như Bạch Phi Phi lúc thấy nàng. Cũng cúi đầu, cũng ửng mặt, cũng âm ớ nói không ra tiếng...

Bạch Phi Phi cúi mặt len lén rút lui. Trầm Lãng nhìn Chu Thất Thất và miệng chàng lẩm bẫm:

- Quả là xuân hoa bách ngọc...

Chu Thất Thất hỏi:

- Ai?

Trầm Lãng cười:

- Cô cứ còn ai nữa.

Chu Thất Thất lại đỏ mặt...

Nàng chưa nghe Trầm Lãng khen bao giờ hết, bây giờ chợt nghe, nàng vừa vui, vừa thẹn:

- Nói thật à?

Trầm Lãng cười:

- Nói thật chứ dối làm sao. ... Ai chà, gió quá, vô phòng ngồi đi.

Không đợi đến câu thứ hai, Chu Thất Thất đã đi ngay vào ngồi xuống..

Bỗng không nàng lại đâm ra rón rén. Ngồi lờ ngời, đứng lờ đứng, hai tay cứng đơ không biết đặt vào đâu... Nàng không nhìn lên, nhưng nàng biết Trầm Lãng đang nhìn mình... nhìn mình không chớp mắt... Chính vì thế mà nàng lúng túng...

Cuối cùng, như không còn nhịn nổi, nữa, nàng ngẩng mặt cười:

- Nhìn gì mà nhìn dữ vậy. Nhìn hoài nhìn huỷ... Nhìn hoài cũng vậy chứ có thành bông hoa gì ...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Tôi đang nghĩ cô đẹp như thế, nếu đội lên đầu một cái vương miện thì quả đúng là hoàng hậu.

Chu Thất Thất mở tròn đôi mắt:

- Cái... cái gì ... hoàng hậu?

Trầm Lãng cười ha hả:

- Người đẹp hạng nhất là hoa khôi, là hoa hậu, là hoàng hậu chứ còn gì nữa.

Chu Thất Thất nhìn sững Trầm Lãng... nhưng thấy dáng điệu chàng như không, làm cho nàng hoang mang lẩm bẫm:

- Chẳng lẽ là hấn? Nhưng nếu không thì tại sao bỗng dung hấn lại bày chuyện nói hoa khôi... hoàng hậu...

Trầm Lãng nói tỉnh khô:

- Tuyệt đạo này xuống nhiều quá, đêm lại càng lạnh dữ, tối nay nếu cô có đi ra ngoài thì phải mang giày cao lên...

Trống ngực Chu Thất Thất đập rộn lên:

- Ai nói đêm nay tôi đi?

Trầm Lãng cười:

- Tôi có nói cô đêm nay đi đâu? Tôi nói “nếu có” đi đâu...

Nói đến đó, Trầm Lãng chợt quay đầu qua phía cửa sổ cười:

- Hùng huynh làm gì đứng ngoài ấy? Không lạnh à?

Hùng Miêu Nhi đi vô cười gượng:

- Trầm huynh dậy sớm thế?

Trầm Lãng cười:

- Sớm đâu... Sự thật thì tôi không sớm mà anh cũng không sớm, chính những người đang đêm len lén đi ăn trộm mới là dậy sớm hơn ai hết, Hùng huynh nghĩ có phải không?

Hùng Miêu Nhi đằng hắng luôn hai ba tiếng:

- À... à.. phải ... phải ...

Trầm Lãng lại cười:

- Vừa rồi tôi có nói một người giống hoàng hậu, bây giờ thấy Hùng huynh tôi lại chợt nhớ vụ mấy thầy tướng...Cỡ như Hùng huynh, tướng mạo hùng hùng dũng dũng như thế, mấy ông dám nói tướng hoàng đế lắm à.

Hùng Miêu Nhi há hốc mồm.

Trầm Lãng đứng dậy cười:

- Hai vị ngồi đây, tôi ra ngoài một chút nghe. Ra xem cái này một chút.

Chu Thất Thất hỏi:

- Xem... xem cái gì?

Trầm Lãng cười:

- Ra xem hồi hôm có tên đại ăn trộm nào định lén vào đây khuôn đồ, khuôn đã không được mà lại bỏ luôn xe ngựa.

Không chờ ai nói gì thêm, Trầm Lãng vừa cười vừa khật khượng đi ra.

Chu Thất Thất và Hùng Miêu Nhi ngồi nhìn nhau chết lặng...

Một lúc lâu Hùng Miêu Nhi chớp mắt:

- Đêm hôm hôm là hấn?

Chu Thất Thất cắn môi:

- Đúng là hấn.

Hùng Miêu Nhi ủ rũ:

- Quả đúng là hành động xuất quỷ nhập thần, nhất cử nhất động của mình không qua mắt hấn được... thật là võ công tuyệt hảo.

Chu Thất Thất sặc cười:

- Đa tạ.

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

- Cái gì đa tạ?

Chu Thất Thất cứ cười:

- Anh khen hấn thì cũng như là khen tôi, thì tôi tạ ơn, chứ nếu anh chửi hấn thì tôi đập anh liền.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Đêm hôm hấn khinh nhờn cô như thế cô không giận à?

Chu Thất Thất cười:

- Ai nói hấn khinh nhờn tôi? Hấn hoàn toàn có ý tốt đấy chứ. Anh nói thế à? Chúng ta phải cảm ơn, chứ sao lại giận?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Tôi thì tôi giận.

Chu Thất Thất hỏi:

- Anh giận cái gì?

Hùng Miêu Nhi không nói, đứng dậy bỏ đi...

Chu Thất Thất không kéo lại mà còn nói với theo:

- Giận làm chi? Đêm nay tìm cách làm cho hấn không theo được có phải hơn không? Đàn ông như vậy, làm được như vậy đàn bà mới thích chứ.

Hùng Miêu Nhi quay lại:

- Bộ tưởng tôi không có cách làm cho hấn không theo được à?

Chu Thất Thất mỉm cười nhướng mắt:

- Có cách à? Làm sao?

Hùng Miêu Nhi điềm điềm tay:

- Để rồi xem.

Hắn gật gật đầu ra dáng quả quyết và đi thẳng...

Chu Thất Thất nhìn theo mỉm cười đắc ý: vậy mà cũng dám nói từ hồi nào đến giờ chưa bị ai nói khích. Hừ, đàn ông nào cũng thế, chưa chắc một ai thoát được lời nói của đàn bà. ... Chỉ trừ...

Nàng sực nhớ đến Trầm Lăng. Rõ ràng cái tên này khó xài lắm. Cứng cũng không được, mà mềm cũng không nghe... có lúc hấn như câm, như điếc. Thật là dễ ghét, mà là cái thứ ghét dễ... ghiền.

Có lúc nàng muốn cắn cho đã giận, nhưng khi chạm vào da thịt hắn thì nàng lại cắn thật nhẹ, vì nàng sợ hắn đau. Cứ mỗi lần hấn nhả mặt là nàng nghe lòng nàng đau nhói.

Không biết có ai cố ý hay không, mà cả bọn lại đến chơi nhà Vương Lâm Hoa...

Và tự nhiên, tiệc rượu thịnh soạn được bày ra với sự ân cần của chủ và sự há hê của khách...

Rượu được vài tuần, Hùng Miêu Nhi vụt nói:

- Đệ chợt nhớ đến một vấn đề thú vị hết sức.

Âu Dương Hiû là con người mau miệng hơn hết:

- Gì đó? Nói nghe coi.

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

- Bọn bốn người của mình cùng uống thử một bữa xem ai ngã trước nè. Đồng ý không?

Âu Dương Hiû nheo nheo mắt:

- Ừ...

Hắn ngó Trầm Lăng, rồi lại ngó Vương Lâm Hoa, nhưng cả hai làm thinh...

Đã biết uống rượu, đã từng ngồi vào bàn tiệc, không một người thanh niên nào chịu nhận mình là yếu. Nếu có, cũng chỉ là một câu khiêm nhượng, và sau đó là bộc lộ bản lĩnh của mình để đính chính sự khiêm nhượng đó ngay. Và tự nhiên, một khi có té bò càng, họ cũng có "lý do" chứ không bao giờ chịu nhận là mình "quá chén".

Âu Dương Hiû liếc hai người rồi cười ha hả:

- Vấn đề xem có vẻ hứng thú thật đấy. Nhưng e khó có người hưởng ứng đấy chứ.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Có gì mà khó, nhưng không biết Vương huynh có sẵn rượu không thôi chứ?

Không đợi nói hết câu, Vương Lâm Hoa vỗ tay:

- Hay lắm, mang ra bốn hũ.

Bốn hũ bày ra, Âu Dương Hiú gật gật đầu:

- Như thế này hay lắm. Bốn người bốn hũ, công bình lắm.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Giả như xong bốn hũ mà chưa ai... mệt, thì sao?

Wương Lâm Hoa nhướng nhướng mắt:

- Bốn chưa đã... thì tám.

Trầm Lăng lại hỏi:

- Giả như tám cũng chưa mệt?

Wương Lâm Hoa cười lớn:

- Nếu thế thì uống tuốt... ba ngày. Sao?

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Hay lắm, hay vô cùng. Nhưng...

Âu Dương Hiú hỏi:

- Nhưng gì nữa?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nhưng đâu phải ôm hũ rượu rồi... cầm câu trong đó được? Còn vấn đề mau chậm nữa chứ.

Âu Dương Hiú đưa một ngón tay:

- Đừng lo, anh một là người ta một mà.

Hùng Miêu Nhi vẫy tay:

- Hay. Bắt đầu. ...

Nghe Hùng Miêu Nhi bày cái trò uống rượu thi, Chu Thất Thất biết ngay tim đen của anh ta là phục rượu cho thiên hạ say. Thiên hạ ở đây nhắm chính là Trầm Lăng. Cu cậu say rồi thì mặc sức tung hoành...

Nàng cười thầm và im lặng ngồi xem.

Thật quả là hũ chìm, chỉ trong khoảng khắc, bốn hũ đều cạn sạch.

Wương Lâm Hoa lại vỗ tay, bốn bình mới được thay liền tức khắc. Cho đến bốn hũ đó cạn nữa và thay thêm bốn hũ thứ ba thì bốn người xem khác sắc...

Chu Thất Thất chợt thấy có thú vị thật tình, nàng cũng muốn xem trong bốn người ai là kẻ ngã trước...

Nhưng liền sau đó nàng lại thấy... không hứng thú chút nào .

Bởi vì bốn người tửu lượng xem chừng xấp xỉ, nếu Trầm Lăng mà ngã thì Hùng Miêu Nhi giỏi lắm cũng phải bò la. Và như vậy thì chương trình kể như... huề cả làng.

Ngay lúc đó, chợt thấy Trầm Lăng vịn thành bàn loạng choạng đứng lên kéo giọng lè nhè:

- Lão Hùng, lão Hùng, rượu uống mạnh như heo, ba hủ ngủm cù đeo ...

Vừa nói, vừa cười hề hề, giọng cười kéo riết cho tới khi ngã bật xuống ghé dựa mình xuôi xị.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Rồi, một mạng .

Vương Lâm Hoa nhướng cặp mắt gân sụn mí:

- Coi chừng nghe... coi chừng hấn giả đồ nghe.

Chu Thất Thất tuy rất đồng tình với Hùng Miêu Nhi là làm cho Trầm Lăng say, nhưng đến khi thấy Trầm Lăng ngã thì nàng lại đâm ra sốt ruột...

Nàng vừa lo đỡ Trầm Lăng vừa có vẻ cự nự:

- Say chết người ta đây chứ làm bộ gì? Nếu không say ai lại nói lắm bầm như vậy?

Vương Lâm Hoa cười:

- Không dè lại có người ngã trước tôi hé. Thật tài, thật tài... phải tự uống mừng ba chén nữa ...

Hấn nói bằng giọng đặc sệt, và khi uống cạn ba chén thì Chu Thất Thất quay lại không thấy hấn ...

Thì ra vì kèm không nổi, Vương Lâm Hoa sụm hai chân và mẹp luôn dưới gầm

Hùng Miêu Nhi đập bàn cười ha hả, hấn xô ghế đứng lên nhưng rồi lại sụm luôn...

Âu Dương Hiû ngửa mặt cười lè nhè:

- Giỏi, giỏi ...

Một tay ôm hủ rượu một tay điểm điểm:

- Đệ nhất nhân... thiên hạ đệ... nhất nhân... võ công ai hơn ai... hông biết. Mà hễ nói nói đến nhậu thì Âu... Âu Dương này số... số một .

Hấn kéo lét đôi dép và lè nhè như thế ra riết tới thềm rồi vụt “oẹ oẹ“ hai ba tiếng rồi... nín luôn.